

آثار معاصي و نقش توبه/ تشبیه توبه غیر واقعی به گفتگوی دوزخیان

خداوند با مهربانی خاصی از بندگان گنهکاری که بر خود ستم کرده اند می خواهد از رحمت پروردگار مایوش نشوند، زیرا خداوند همه گناهانی که مرتکب شده اند می آمرزد. روایت شده از پیامبر(ص) که فرمود: کسی که از گناه توبه کند همانند کسی است که اصلاً گناه نکرده است.

خداوند با مهربانی خاصی از بندگان گنهکاری که بر خود ستم کرده اند می خواهد از رحمت پروردگار مایوش نشوند، زیرا خداوند همه گناهانی که مرتکب شده اند می آمرزد. روایت شده از پیامبر(ص) که فرمود: کسی که از گناه توبه کند همانند کسی است که اصلاً گناه نکرده است. به گزارش خبرگزاری مهر، توبه به معنای بازگشت و رجوع به خداوند و دوری از منہیات الهی است. توبه در هر حال واجب و انجام دادن آن فوری است و شرط صحت این است که فقط برای خدا باشد و برای تحصیل مال یا جاه و ترس و یا این که چون اسباب نافرمانی خدا فراهم نیست، صورت نگیرد. باید تأنب از گناهان خویش حقیقتاً پشیمان شده باشد. ندامت، حالتی است که قلب را متأثر و اندوهناک می سازد و توبه حقیقی همین است و موجبات توبه تأنب علم و ایمان اوست. توبه باید قلبی باشد نه زبانی. خداوند در قرآن می فرماید: ای مومنان! همه شما به سوی خدا باز گردید شاید رستگار شوید.

باید دانست حقیقت توبه سه چیز است: اول قوت ایمان و نور یقین، چون اگر بنده ایمان به خدا و پیامبر داشته باشد و بداند گناهی که از او صادر می شود حجابی است بین او و آنچه خدا از سعادت های اخروی و عده داده این اعتقاد زمینه را برای بازگشت به طرف خدا و دوری از گناهان مساعد می گرداند. دوم، پشیمانی و ندامت از کرده خود، این حالت نتیجه یقین سابق است، زیرا اگر به یقین نمی رسید پشیمانی برای او حاصل نمی شد و سوم، ترک گناهان و تصمیم قطعی بر عدم ارتکاب معاصی که این نیز نتیجه پشیمانی است. چنین توبه ای موجب رستگاری است.

خداوند بندگان خود را به توبه تشویق می نماید و می فرماید: "بگو، ای بندگان من که بر خود اسراف و ستم کرده اید از رحمت خداوند نا امید نشوید که خداوند همه گناهان را می آمرزد". این آیه از امید بخش ترین آیات قرآن در مورد گناهکاران است. تعبیر به "یا عبادي" آغازگر لطفی است از پروردگار که خداوند با مهربانی خاصی از بندگان گنهکاری که بر خود ستم کرده اند می خواهد از رحمت پروردگار مایوش نشوند، زیرا خداوند همه گناهانی که مرتکب شده اند می آمرزد. روایت شده از پیامبر(ص) که فرمود: کسی که از گناه توبه کند همانند کسی است که اصلاً گناه نکرده است.

باید دانست که معاصی قلب را کدر و انسان را به انجام دادن آن گستاخ می نماید. معصیت مانند غذاهای زبانباز و زهرآلودی است که تندرستی انسان را به خطر می اندازد. ایمان را سست و شخص را بی بند و بار می نماید. نسبت معاصی و گناهان به ایمان مانند نسبت غذاهای مضر و طعام های زهرآلود به بدن انسان است. همان گونه که غذاهای فاسد به تدریج شخص را مریض می کند و سپس از بین می برد معاصی نیز اندک اندک نفس را فاسد می گرداند و اصل ایمان را از بین می برد.

انسان برای از بین بردن گناهان باید از آنها دوری کند و توبه نماید. پس باید به دامن توبه و انابه چنگ زد، پیش از آن که زهر گناه روح ایمان را تباه سازد، پیش از آن که کلمه عذاب در حق ما ثابت شود و پرده غفلت چشم و گوش ما را بگیرد و این آیه درباره ما صدق می کند؛ و راه خیر را از پیش و پس بر آنها سد کردیم و بر چشم هوش شان هم پرده افکندیم که هیچ راه حق نبینند.

حقیقتاً اگر در توبه به روی گناهکاران باز نبود و پاره ای از عبادات مانند نماز و حج که اگر با شرایط و آداب انجام گیرد پاک کننده گناهان است نبود انسان با خواندن این آیه شریفه از خود مایوس می شد و غم و غصه هلاکش می کرد. لکن خداوند رؤف و رحیم و توبه پذیر است و آلودگی های بندگان را پاک می گرداند، اما کسی که از روی عناد و نافرمانی خدا معصیت نمود و از آن پشیمان

نشد و هنگام مرگ از روی ناچاری و یادآوری گناهانش به زبان بگوید توبه کردم این توبه سودی ندارد، زیرا توبه هنگامی پذیرفته است که شخص از نافرمانی خداوند از صمیم دل پشیمان و واقعا برای فرمانبرداری آماده باشد.

توبه ای که قابل پذیرش نیست مانند گفتگوی دوزخیان است که می گویند دانستیم بد کردیم ما را به دنیا برگردان تا کار نیک کنیم. پیامبر (ص) فرمود: برای هر دردی دوايي است و دواي گناهان استغفار است.

اگر بنده عاصي و طاغي بود و اصلا به فکر توبه نیفتاد و تمام زندگی او با معصیت و نافرمانی خداوند گذشت و ای به حالش، چگونه در قیامت در مقابل عدل الهی حاضر خواهد شد. توبه و انابه هر گاه با شرایط انجام شود وسیله قاطعی است برای جدا شدن از زندگی گذشته و آغاز زندگی جدید.

در نتیجه می توان گفت بعد از آن که بنده از گناهان گذشته پاک شد باید پایه های ایمان و اعتقاد را که بر اثر گناه فرو ریخته بود بازسازی کند که در این صورت دل او مرکز محبت الهی می شود و شیرینی عبادت را حس می کند و از راز و نیاز با خداوند لذت برده و از گناه و گنه کار متنفر می شود.